

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **A. B.**
státní příslušnost Tunisko

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2025 č. j. OAM-1590/ZA-ZA11-LE35-2024, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

2. Žalobce namítal, že podklady, ze kterých žalovaný vycházel, obsahují pouze obecné informace o Tuniské republice zpracované žalovaným, ale žádnou informaci od nezávislých orgánů/subjektů. Použitá informace je tak v rozporu s článkem 10 odst. 3 písm. b) tzv. procedurální směrnice. Nedosahuje požadavků kladených judikaturou z hlediska objektivnosti, aktuálnosti, individuálnosti, a lze z ní vyvodit systémovou podjatost ve smyslu správního řádu, neboť tyto informace získávané z různých zdrojů mohou být účelově vyňaty a použity v neprospěch cizinců. V případě nepoužitelnosti této zprávy tak neexistují žádné informace o zemi původu, což je v rozporu s ust. § 23c písm. c) zákona o azylu. V daných souvislostech žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 53 Az 3/2022-22, z něhož citoval.
3. Žalobce rovněž namítal, že žalovanému sdělil skutečnost, která odůvodňuje nutnost posouzení možnosti jeho návratu do země původu. Správní orgán má povinnost respektovat zásadu non-refoulement. Pokud ovšem správní orgán odmítl reagovat na jeho tvrzení a nezabýval se jím, nemůže být tato zásada respektována. Bylo povinností žalovaného zkoumat, zda mu nemůže hrozit vážné nebezpečí. Tvrzené skutečnosti, které nebyly uplatněny v předchozím řízení žalovaný nijak neřešil, čímž nemohl ověřit, zda zásada non-refoulement bude porušena či nikoli.
4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Námitky ke zprávě OAMP MV ČR, nejsou důvodné. NSS v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č.j. 1 Azs 105/2008-81 uvedl, že „při používání informací o zemích původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Tomuto kritériu vyhovuje i zpráva Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR „Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu“ ze dne 23. 9. 2024 a tento dokument byl vypracován v souladu s pokyny Evropské unie pro zpracování informací o zemích původu na základě uznávaných a relevantních veřejně dostupných informací – viz odkazy na zprávy a tento dokument nevyjadřuje postoj České republiky k dané zemi nebo problematice. Podstatné je, že tato zpráva vychází z různých důvěryhodných zdrojů, jak to vyžaduje čl. 10 odst. 3 písm. b) procedurální směrnice. Tyto zdroje daná informace uvádí. Samotná skutečnost, že autorem zprávy je žalovaný, tedy nepředstavuje rozpor s použitelnými předpisy (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 3. 2024, č. j. 41 Az 26/2023-25, bod 21).
5. Žalovaný uvedl, že při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce vycházel především z jeho výpovědí učiněných v průběhu současného i předchozího azylového řízení vedeného pod č.j. OAM-621/ZA-ZA11-2024, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Tunisku. Konkrétně vycházel z informací oddělení zahraničních projektů Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR „Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu“ ze dne 23. 9. 2024. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, žalobci byla dne 13. 1. 2025 dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce této možnosti nevyužil, nenavrl žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu a jako další skutečnosti nebo nové informace, které by měl správní orgán vzít v

úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že dne 25. 1. 2025 uzavře sňatek se svou přítelkyní A. P., nar. X.

6. Žalovaný konstatoval, že posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného a následně provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6. 5. 2024 označil za důvod podání žádosti skutečnost, že má obavu z bývalého společníka a jeho otce, kteří mu měli vyhrožovat a posílat za ním své lidi, kteří mu také vyhrožovali a fyzicky jej napadli, to vše kvůli požadavku na vyšší podíl z prodeje jejich společného podniku. Dalším důvodem žádosti žalobce bylo to, že na území ČR žije jeho bratr. Zmínil také, že má v ČR partnerku, s níž čeká dítě. Správní orgán ve svém rozhodnutí vydaném v rámci tohoto správního řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu konstatoval na základě tvrzení žalobce a dalších podkladů rozhodnutí, že nezjistil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by jmenovaný byl nebo by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování nebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu, a uzavřel, že Tunisko je v jeho případě bezpečnou zemí původu, neboť neprokázal, že by v jeho případě Tunisko za takovou zemi nebylo možno považovat. Správní orgán tedy rozhodl o zamítnutí žádosti pro její zjevnou nedůvodnost dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Správní orgán připomenul, že svou argumentaci v rámci správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany zároveň náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu žadatele, ať už co do obecné bezpečnostní situace v Tunisku, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení případu uvedeného žadatele. Následně správní orgán rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu jmenovanému o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné.
7. Žalovaný uzavřel, že žalobce tvrdil naprosto stejné důvody své žádosti jako v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. že mu v Tunisku vyhrožují a je tam stále vystaven nebezpečí spojené s jeho společníkem a jeho otcem. Stejně jako v řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu uváděl také to, že má v ČR partnerku. Žalobce výslovně sdělil, že důvody, které uváděl v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, jsou shodné s těmi, které uvádí nyní, a že jiné důvody nemá.
8. Žalovaný vyslovil názor, že se při posuzování žádosti žalobce nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů a netrpí vadou nezákonnosti či nepřezkoumatelnosti.
9. Soud o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle § 51 odst. 1 s.ř.s. ve stanovené lhůtě nevyjádřil a nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání soudu nesdělil.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s.ř.s., v platném znění, v mezích žalobních bodů a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Ze správního spisu vyplývá, že dne 26. 11. 2024 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V rámci údajů k podané žádosti sdělil, že není členem žádné politické strany či skupiny a nikdy nebyl politicky aktivní. Je svobodný a bezdětný. V České republice má partnerku A.P., státní příslušnici České republiky.

Z Tuniska vycestoval naposledy v roce 2023 do Itálie. Tam pobyl ilegálně pět měsíců a poté odcestoval do České republiky. V jiných státech EU nepobýval. Ani v žádném z nich neměl uděleno vízum ani povolení k pobytu. Dále sdělil, že o mezinárodní ochranu požádal již v květnu 2024. Toto je jeho druhá žádost. K důvodům žádosti uvedl, že mu v Tunisku vyhrožují. Jde o stejný důvod, proč v České republice žádal o udělení mezinárodní ochrany poprvé. Je tam stále vystaven nebezpečí a nic nového k tomu nedodává. Žádné jiné důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemá. Na dotaz, zda tyto informace sděloval i ve své předchozí žádosti, odpověděl kladně. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že je zdravý, s ničím se neléčí, nemá žádná zdravotní omezení ani jiné zvláštní potřeby. V České republice ani v zahraničí nebyl nikdy odsouzen, nebyl ani trestně stíhán.

12. Součástí správního spisu je i dokumentace ohledně předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Předchozí azylové řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-621/ZA-ZA11-LE24-2024. Rozhodnutím ze dne 2. 8. 2024 byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Předchozí žádost žalobce podal 6. 5. 2024. Následně poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a byl s ním proveden pohovor. V průběhu uvedeného řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je jeho obava z bývalého společníka a jeho otce, kteří mu měli vyhrožovat a posílat za ním své lidi, kteří mu také vyhrožovali a fyzicky jej napadli, to vše kvůli požadavku na vyšší podíl z prodeje jejich společného podniku. Jako další důvody žádosti žalobce sdělil, že na území České republiky žije jeho bratr a také zde má partnerku A. P.
13. Součástí správního spisu je Informace oddělení zahraničních projektů Odboru azylové a migrační politiky MV ČR „Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu“, ze dne 23. 9. 2024. V závěru uvedeného dokumentu je obsáhlý výčet zdrojů, z nichž bylo čerpáno při zpracování uvedeného dokumentu (příkladmo Amnesty International, zpráva Agentury EU pro azyl o metodologii informací o zemích původu z února 2023, přístupná 3. 9. 2024, zpráva Evropské unie – Evropská unie a Tunisko, podkladem byly rovněž zprávy zaměřené na Tunisko z roku 2024 organizace Freedom House, zprávy MZV USA z roku 2024 zaměřené na dodržování lidských práv v roce 2023 v Tunisku a zpráva o svobodě vyznání v Tunisku, zdrojem byla rovněž agentura Reuters, agentura ČTK).
14. Ze správního spisu plyne, že žalobci byla dána možnost dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady rozhodnutí výše uvedenými, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí, případně uvést jakékoli nové skutečnosti či informace, které by měl správní orgán vzít v potaz. Žalobce tohoto práva využil a sdělil toliko to, že 25. 1. 2025 uzavře sňatek se svou přítelkyní A. P., nar. X. Žádné další podklady pro rozhodnutí nenavrl a neuvedl ani žádné další informace, které by měl správní orgán vzít v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
15. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.
16. Podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona, řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

17. Krajský soud k námitkám žalobce předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012 č. j. 3 Azs 6/2011-96. Dle závěrů NSS odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, tak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V rozsudku č. j. 1 Azs 105/2008-81 Nejvyšší správní soud uvedl, že při používání informací o zemích původu musí být v maximální možné míře 1) relevantní, 2) důvěryhodné a vyvážené, 3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, 4) transparentní a dohledatelné.
18. V daném případě rozhodnutí žalovaného všechny tyto dříve vyslovené judikaturní požadavky splňuje. Žalovaný porovnal skutečnosti uváděné žalobcem v první žádosti s těmi, které uvedl v opakované žádosti, přičemž se s nimi vypořádal přesně ve shora uvedeném schématu. Soud souhlasí s jeho závěrem, že žalobce nezmínil žádné nové skutečnosti, které by souvisely s motivem jeho odchodu z vlasti či neochoty se do Tuniské republiky vrátit. Žalobce již v první žádosti o mezinárodní ochranu vyjádřil obavu z bývalého společníka a jeho otce, kteří mu měli vyhrožovat a posílat za ním své lidi, kteří mu také vyhrožovali a fyzicky jej napadali, to vše kvůli požadavku na vyšší podíl z prodeje jejich společného podniku. Jako další důvod žádosti sděloval, že na území České republiky žije jeho bratr a zmínil také, že zde má partnerku, s níž čeká dítě. První žádost o udělení mezinárodní ochrany správní orgán zamítl pro její zjevnou nedůvodnost dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Aby bylo možno dovodit splnění podmínky pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, tj., že se jedná o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení, je třeba vyjít z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti, a to břemeno tvrzení a břemeno důkazní. V rozsudku č. j. 4 Azs 151/2005-86 Nejvyšší správní soud vyslovil, že zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí, konec citace. Pro úplnost krajský soud odkazuje také na rozsudek č. j. 5 Azs 24/2003-42, v němž je uvedeno, že správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá, konec citace. Krajský soud činí závěr, že žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně, za tím účelem si opatřil dostatek podkladů, umožnil žalobci uvést veškeré důvody, které jej vedly k podání opakované žádosti, shromáždil rovněž aktuální informace o zemi původu. Námitku žalobce ke zprávě Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR „Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu“, ze dne 23. 9. 2024 soud neshledává důvodnou, neboť uvedený dokument byl zpracován na základě informací, které žalovaný čerpal z různých zdrojů obecně respektovaných a relevantních veřejně dostupných informací, přičemž výčet veškerých zdrojů je v závěru listiny obsáhle citován. Podklady s informacemi o zemi původu žalovaný shromáždil v souladu se zákonem. Soud uzavírá, že žalovaný zjistil

skutkový stav dostatečně, za tím účelem si opatřil dostatek podkladů, umožnil žalobci uvést veškeré důvody, které jej vedly k podání opakované žádosti, shromáždil rovněž aktuální zprávy o zemi původu. Všechny získané podklady žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil a z odůvodnění je zřejmé, z čeho žalovaný vycházel, jakými úvahami se řídil při posuzování podkladů pro vydání rozhodnutí a k jakým závěrům dospěl. Tyto úvahy jsou přezkoumatelným způsobem uvedeny v napadeném rozhodnutí. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že v posuzované věci nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, které by odůvodňovaly opětovné hodnocení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a jeho obav z návratu do země původu a které by vyžadovaly nutnost vydání nového meritorního rozhodnutí v jeho věci. Byly tak naplněny zákonné podmínky stanovené § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť žalobce neuvedl, a ani žalovaný nezjistil ve vztahu k situaci v zemi původu žádnou novou skutečnost, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobcem na území České republiky byla tak správně shledána nepřipustnou. Za daného stavu pak dle § 25 písm. i) zákona o azylu bylo řízení zastaveno.

19. Soud pro úplnost uvádí, že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu).
20. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
21. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 08.08.2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

